

opusdei.org

Лист Прелата (серпень, 2007)

Лист владики Хав'єра Ечеваррія членам Opus Dei. В листі цього місяця він нагадує, що всі католики мають допомагати своїм друзям і рідним відкривати для себе віру. Цитуючи Папу Бенедикта XVI, він підкреслює, що апостольське служіння – це «служіння радості, радості Бога, що побажав був вступити в світ» (Проповідь, 24 квітня 2005 р.)

24.12.2008

Мої дорогі діти, нехай береже Ісус мої дочок та синів!

Я нагадав вам минулого місяця на прикладі перших християн, що апостольське служіння дітей Божих має бути наповнене оптимізмом, впевненістю в його ефективності. Вчитель говорив нам: *euntes docete omnes gentes* (Мт 28:19) – Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи. Він не залишив нас самих: *Я з вами по всі дні аж до кінця віку* (Мт 28: 20).

Можна зрозуміти, чому Св. Хосемарії світ здавався малим. Я пригадую те (чув, як він розповідав про це), що сталося в квітні 1936 року. Він приїхав до Валенсії, щоб готувати ґрунт для першого апостольського виходу

Opus Dei за межі Мадриду. Якось він говорив з одним зі студентів університету про можливість приєднатися до Справи. Позаяк це було під час прогулянки, вони вийшли на берег Середземного моря. Студент викликнув: «Отче, яке величезне море!» Св.

Хосемарія швидко відповів: «**А мені воно здається маленьким**».

Він думав про інші моря та інші землі, куди б його дочки та сини відправилися б якомога скоріше, несучи із собою духовність, отриману від Бога. Ревністю до душ до самої останньої миті було переповнене його серце.

В ті роки у зв'язку з небезпечностями громадянської війни в Іспанії бажане поширення апостольства здійснити було неможливо. Але він не втрачав присутності духу навіть тоді, коли в серпні 1936 року був змушений залишити дім, де жив з матір'ю,

братом та сестрою, рятуючись від переслідувань за релігію, що панували в ті часи.

Минуло декілька вкрай важких місяців, протягом яких наш Засновник як мінімум двічі опинявся на межі мученицької смерті. За таких умов, як ви знаєте, він знаходив притулок в різних місцях, що хоча б трохи гарантували безпеку. Не дивлячись на це, він продовжував, наскільки це було можливо, своє священиче служіння та духовне пастирство для перших членів Справи. Коли 31 серпня 1937 року – з тих пір минуло вже 70 років – він зміг залишити ризикований притулок, де провів декілька місяців, то з новою силою присвятив себе духовної праці (яку він здійснював і в консульстві Гондурасу), навіть ризикуючи життям. Плоди цього посіву не пропали. Крім того, що вони були

численні вже тоді, їх вдосталь збирали пізніше, завдяки успіхам людей, обраних Богом, щоб служити Йому в Opus Dei.

Св. Хосемарія відчував себе громадянином світу. Він в жодній країні не вважав себе іноземцем. Він одразу ж знаходив позитивні сторони кожної країни і намагався вчитися в людей, що жили там. Він хвилювався за кожну людину, включаючи тих, кого він ще не знав. Під час своїх апостольських подорожей він інтенсивно молився за кожну людину. Він міг би стверджувати, що творив «передісторію» Справи - підготовку майбутньої апостольської праці - в багатьох країнах, де члени Opus Dei пізніше почнуть здійснювати апостольство. Я б казав навіть - в усіх країнах, тому що, молячись перед Дарохранительницею, та в тривалі години роботи у власному

кабінеті, він знов і знов міг проходить всім світом, підносячи до стоп Господа майбутню працю його дочок та синів. Він полюбляв, щоб на столі лежала мапа світу, це допомагало йому здійснювати уявні подорожі всіма країнами з палким бажанням християнізувати й рехристиянізувати їх.

Ми також, як наш Отець, повинні йти на пошуки кожної людини. Ми не можемо бути ні до кого байдужі: **зі ста душ нас цікавлять усі сто!** (Св. Хосемарія, *Борозна*, 183). Дослухаємося слів Бенедикта XVI, адресованих усім католикам: **«Ми не можемо берегти для себе нашу радість віри. Ми маємо поширювати її та передавати, й тим – ще більше зміцнювати її в наших серцях. Якщо віра – це дійсно радість відкриття істини й любові, ми неминуче відчуваємо бажання передавати**

її, свідчити про неї іншим. Нова євангелізація, до якої закликав нас наш любий Іван Павло II, здебільшого проходить через цей процес. Із делікатністю та повагою ми повинні звертатися з особливим, але ясним та сміливим запрошенням слідувати за Ісусом до тих молодих чоловіків та жінок, які, як здається, можуть бути найбільше захоплені та зачаровані дружбою з Ним (Промова на відкритті Римської єпархіальної асамблеї, 11 червня 2007 р.)».

Ми маємо представити великій кількості дівчат та юнаків можливість служіння Церкві й душам в *Opus Dei*, будь то в целібаті або в шлюбі. Наш Господь вирішив послати велику кількість апостолів до всіх частин світу, щоб поширювати радісну вістку Євангелія прикладом їхнього

життя та силою їхніх слів. Давайте не будемо відступати перед труднощами, що створюють перед нами культура або середовище, навіть якщо вони об'єктивні. Милість Господа також цілком «об'єктивна». Це принциповий чинник, що ми завжди маємо брати до уваги. Тому, користуючись словами нашого Отця, я повторю: **це питання віри!**

Будемо переконані в тому, що Бог перед створенням світу (Пор. Еф 1:4) обрав численних жінок та чоловіків *ловити людей* (Лк 5:10), служачи Йому *indiviso corde* (Пор. 1 Кор 7: 25-30), с нерозділеним серцем, без посередництва людської любові. Сприймемо як адресовані нам ті слова пророка Єремії, що наш Отець застосовував до специфічних умов кожної особистості. **Я нашлю багато рибалок, - слово Господнє, - що їх ловитимуть**

(Єр 16:16). Господь тлумачить нашу велику працю як риболовлю. Часто пишуть та говорять, що наше земне життя подібне до моря. Насправді, це так: у людському житті, як і в морі, трапляються штиль та шторм, буревій та тихий бриз. Люди долають перешкоди, борючись із хвилями, пробиваючись своїм самотнім курсом крізь бурю. Іноді при цьому вони зчиняють страшенний галас, привертаючи загальну увагу до себе та своїх успіхів. Але увесь цей галас - не більш ніж завіса, що прикриває їхнє розчарування, відсутність в їхньому житті любові та співчуття до ближніх. Насправді вони - як риби, що жеруть подібних до себе.

Допомогти людським душам вільно прийти в сіті Господа, щоб вони навчилися любити

один одного – ось велике завдання для дітей Божих. Якщо ми - християни, то нам потрібно стати рибалками, про яких пише пророк Єремія. Христос також полюбляв цю метафору. *Ідіть за мною, я вас зроблю рибалками людей (Мт 4:19)*, - говорить Він Петру й Андрію (Св. Хосемарія, *Друзі Божі*, 259).

Бенедикт XVI в проповіді на Месі з нагоди його інавгурації казав: «В місії рибалки людей , наслідуючи Христа, потрібно вести людей від соленого моря відчуження до землі життя, до світла Божого...Нема нічого більш прекрасного, ніж прийти, здивованими від Євангелія, до Христа. Нема нічого більш прекрасного, ніж впізнати Його та сказати іншим про дружбу з Ним. Завдання пастиря, рибалки людей, може часто здаватися складним. Але воно прекрасне й

величне, тому що зрештою воно є служінням радості, радості Бога, що забажав вступити в світ (Проповідь, 24 квітня 2005 р.)».

Нас не повинно дивувати, що деякі люди чинять спротив цьому чудовому запрошенню. В тому числі чоловіки або жінки із винятковими людськими якостями, люди, що могли б славити Бога та бути ефективними інструментами в Його руках, але хто, в той же час, не відповідає або, принаймні, не так швидко, як хотілося. Св. Хосемарія писав: **«Як тебе їх шкода!.. Так і хочеться крикнути, що вони марно втрачають час... Чому вони такі сліпі, чому не бачать того, що ти, - такій нікчемний, - побачив? Чому ніяк не оберуть найкраще? - Молися, приноси жертви Господу, а відтак, - неодмінно - буди одного за одним,**

пояснюючи їм - також одному за одним, - що вони, як і ти, можуть знайти істинний шлях, не залишаючи свого місця у світі (Св. Хосемарія, *Борозна*, 182)».

Подивіться, що говорить Св. Августин про тих, хто не схильний слухати його, коли він переконує їх змінити свою поведінку, стати взірцевими християнами. Говорячи про обов'язки доброго пастиря - всі ми в Церкві повинні бути одночасно і вівцями, й пастирями - Святий Вчитель Церкви писав, що «бува вперті вівці. Коли ви розшукуєте їх, тому що вони заблукали, вони кажуть, в своїй омані та на свою загибель, що їм немає до нас нічого. "Навіщо ми вам потрібні? Навіщо ви шукаєте нас?" Так, начебто ми непокоїмося за них та шукаємо їх не тому, що вони помиляються та розгублені. Вони відповідають: "Якщо я заблукав,

якщо я є розгубленим, нащо я потрібний тобі? Чому ти шукаєш мене?” Тому що ти помиляєшся, а я хочу повернуту тебе назад, тому що ти заблуканий, а я хочу знайти тебе. ”Але я хочу помилятися, хочу бути розгубленим”. Ти хочеш помилятися та бути розгубленим? Тим більше моє бажання цьому запобігти! Я наслідуюся навіть бути для тебе незручним.

Дослухайтесь порад Апостола: *”Проповідай слово, наполягай вчасно і невчасно”* (2 Тим 4:2). Кому вчасно? Кому не вчасно? Вчасно тим, хто бажає цього, а не вчасно тим, хто цього не бажає.» (Св. Августин, *Проповідь 46, О пастирях, 14*).

Дочко моя, сину мій, чи здійснюєш ти апостольство щодня? Чи використовуєш ти для цього, не соромлячись, усі можливості? Чи пам’ятаєш слова з Євангелії - *hominet non habeo* (Ів

5:7), щоб ніхто так не міг сказати про нас, про тебе, що не мав людини, щоб допомогти йому?

Як і кожного року приблизно в той самий час, ми готуємося до великого свята Успіння Богородиці, коли ми оновлюємо посвячення *Opus Dei* Пренепорочному Серцю Діви Марії. Коли ми просимо її, слідом за нашим Отцем та любим Доном Альваро, приготувати та охороняти щасливу дорогу для нас - *iter para tutum, iter serva tutum!* – давайте особливо довіримо Діві Марії поширення апостольської діяльності в безлічі країн: в тих, де ми починаємо, в тих, куди ми сподіваємося відправитися незабаром, та в тих, де ми працюємо вже багато років, щоб дух Справи з'явився якомога скоріше, наскільки це можливо, та в багатьох інших місцях.

З великою любов'ю благословляю
вас,

ваш Отець

+ Хав'єр

Памплона, 1 серпня 2007 р.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/list-prelata-serpen-2007/](https://opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-serpen-2007/)
(28.02.2026)